

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 49-50 (13750-13751), 21 ЧЕРВНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

Миротворець – той, хто творить мир посеред війни

“Блаженні миротворці, бо вони будуть наречені синами Божими” – сказано у Святому Письмі. А коли миротворцями виступають священники, коли вони лишають сім’ї і їдуть за край світу, аби примирити людей одне з одним і з Богом, – це дорогого вартє!

Капітан **Петро Паєвський** (на фото в центрі) говорить, що ніколи не думав ставати капеланом. Взагалі з військом справ не мав аж до того часу, як йому, священику одного з численних уманських храмів, синові високого чиновника, запропонували поїхати в Косово полковим священником.

– На той час капеланство в українському війську лише народжувалося, мало хто знав, що з ним робити. Я теж не знав, – розповідає Петро Петрович. – Першим ділом, як годиться, облаштував капличку. Гріх скаржитись: на службу люди приходили, хоч і небагато. Свічки ставили. Молилися стиха. Але ні до сповіді, ні за порадою не зверталися. Так наче храм був сам по собі, а я – щось на кшталт ключника: відкрив двері, закрив двері... А я ж бачив, що у бійців душа болить, і виговоритись хочеться, і запитати... Та скільки не намагався завести розмову – відвертості не було, наче стіна між нами.

Десь за кілька тижнів мені вже так набридло сидіти самому, що я попросився з хлопцями на виїзд. Бійці здивовано перезирнулися, сказали, що запитають командира. Той довго бесідував зі мною, наче не я його, а він мене сповідав: чого я хочу поїхати, навіщо, що очікую там побачити... Нарешті дозволив. Ми повантажились на УАЗик і помчали на перше в моєму житті патрулювання!

Сказати по правді, нічого такого в той день не сталося. Просто їздили, пильнували, щоб не було провокацій та проявів агресії. І наступного дня так само. І знов... Серби з албанцями не миряться, налаштовані одне до одного вороже, але наша присутність не давала їм можливості для якихось взаємних ескапад. Тоді й прийшло розуміння, хто такі насправді миротворці, і в чому їхня головна функція – не стріляти, а припиняти стрільбу; не підтримувати одну із сторін, а зупинити ворожнечу.

Після першого ж мого виїзду на патрулювання хлопці почали відкриватися. Потягнулися до мене, почали розповідати про себе, дружин і дітей; про те, що привело їх сюди і тримає на чужині. Мабуть, я ще ніколи так не молився і не читав так багато Святого Письма, як у ці півроку! Бійці чекали поради і розради, а я не хотів “умнічати”, бо скільки у мене того досвіду? Питав поради у Бога і відповідав людям те, що Господь відкривав мені.

Повернувшись з Косово в ході ротації саме напередодні війни. Довго не всидів дома: моя країна потребувала зцілення, бійці та цивільні були змучені пекучими нерозв’язними питаннями, що ставила перед ними війна. Чи можна брати в руки зброю, якщо захищаєш своїх? Хто захистить твою сім’ю, якщо ти будеш тільки молитися і не діяти? Як розуміти тексти: “Всяка влада від Бога” і “Коріться вищим властям” – то що, Януковича не можна було чіпати? Сказано: “Не протився злочину, і хто хоче забрати у тебе сорочку, віддай йому і спідне” – це що ж виходить, нападником опиратися не можна і Крим з Донбасом треба віддати окупантам???

Питання, питання... Доводилось нагадувати, як мужі Божі відважно ставали на захист свого життя і своїх близьких. Як Господь прямо сказав: “Протистаньте дияволу – і втече від вас”. Що Той же Господь, який казав: “тому, хто вдарив тебе по лівій щоці, підстав і праву”, сказав і таке: “Хто про своїх, а особливо про домашніх, не піклується, той відірється від віри і гірший невірному”. І ще: “Немає більшої любові, як віддасть хто душу свою за друзів своїх”, – слова, котрі ми зараз читаємо на похоронах Героїв і сказані Самим Господом Ісусом Христом, що віддав Себе за нас! І це: “Рятує від смерті, і хіба відмовишся від приречених на вбивство?” Найбільший гріх – то байдужість до людських страждань; а де найбільше страждають люди,

як не на війні?

Саме тут, на фронті, де нерви оголені до межі і де ти можеш прикидатися лиш до першого обстрілу, – маєш бути кришталеву чистим перед людьми і Богом. Не скажу, що це мені завжди вдавалося: іноді стомлювався, зривався на крик, доводилось і фізично зупинити розпалених взаємною ненавистю людей – але я старався.

Посада моя називалася “заступник командира дивізіону з морально-психологічного забезпечення”, по-старому – замполіт, а по-справжньому – капелан. По священники колишніми не бувають, ви ж розумієте. Неможливо сховати вогонь під сорочкою, навіть під камуфляжем. Мабуть, найбільшою винагородою для мене є те, що мої фронті побратими, і “косівські”, і “донбасівські”, завжди радо вітаються зі мною, дякують, питають поради і благословіння.

З кумедного – якимось на Пасху, коли ми об’їжджали підрозділи з Пасхальним благословінням і службою, один борець стиха запитав у друзів, що допомагали мені: “Скажіть, а якого патріархату ваш замполіт?” Довго сміялися з того.

Ще був випадок – під час найбільших і найкривавіших боїв січня-лютого 2017 року під Авдіївкою в поданнях на нагородження і рапортах про загибель виникла якась плутанина. Я заходжу в стройову – а мій борець кидається до мене ледь не зі слізьми:

– Петре Петровичу, а чого вони кажуть, що я загинув???

– Як загинув? Та ось же ти!

– А вони кажуть – у документах написано, що я загинув...

– Та що за їрунда? Ану, дай мені ті документи!

Я аж розсердився. Схопив документи, гортаю... Справді, хтось, надруквавши, переплутав сторінки і другий листок не туди підколов, вставив від іншого рапорту. Але третя – вже нормальна, все, як слід. Так і сказав хлопцеві:

– Та не переймайся ти так, он на третій сторінці ти знову воскресав!

Хлопець глянув на мене із вдячністю і захватом, як на не знаю кого, і каже:

– Петровичу... Дякую вам!!! Я знав, що ви свята людина, але щоб аж настільки...

Звісно, реготали всі. І досі згадуємо ту пригоду, як зустрінемося.

Що я вам скажу? Найцінніше для людини – то життя. А миротворці справді є блаженними, це справедливо сказано – між народами ти тримаєш мир чи між людьми. Але мир без справедливості неможливий. Тому і сказано: “Милість і істина стрінуться, правда і мир поцілюються; правда з землі виростає, істина з небес визирає. Господь дасть добро, і земля наша дасть плід свій...”, а результатом буде перемога добра. Але над кожним плодом попрацювати треба. Оце і є робота миротворця: творити мир і берегти життя.

Записала л-нт **Олена Мокренчук**, журналіст, ст. офіцер прес-центру ОК «Північ»

Дорогі наші читачі!

Триває передплата
на газету
„ГРОМАДСЬКА
ДУМКА”

на II півріччя 2019 року
ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:
13,00 грн – індекс 35027
11,00 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 3 МІСЯЦІ:
39,00 грн – індекс 35027
33,00 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 6 МІСЯЦІВ:
78,00 грн – індекс 35027
66,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

**Залишайтеся з нами!
Майте свою ДУМКУ!**

Професія як доля

Переконана, завідувача нейрохірургічного відділення Білоцерківської міської лікарні №2 **ЮРІЯ МИХАЙЛОВИЧА ФРЕЙДМАНА** в місті знають усі! А розпочиналася його професійна біографія у Сverdловському державному медичному інституті, де він уже з першого курсу став займатися нейрохірургією, брав участь у студентських та всесоюзних конференціях, мав низку друківаних робіт.

Після закінчення інституту працював за фахом на базі Sverdловського міжобласного нейрохірургічного центру. А в зв'язку з організацією нейрохірургічної служби в Київській області 1990 року, після проходження всесоюзного конкурсу на посаду ординатора-нейрохірурга, був запрошений на роботу в нашу лікарню №2, де працює й сьогодні.

За ці роки Юрієм Михайловичем здійснена колосальна робота зі створення і розвитку в місті нейрохірургічної служби із запровадженням міжнародного досвіду щодо надання спеціалізованої допомоги пацієнтам з патологією центральної та периферичної нервової системи.

Ним розроблена логістика госпіталізації хворих з тяжкою черепно-мозковою травмою після трасових ДТП, побутових травм, організована планова нейрохірургічна допомога населенню міста й сусідніх районів. Одним із таких складних пацієнтів Юрія Михайловича став Леонід Іванович Капустін, якого нейрохірург двічі витягнув із пазурів смерті. Вперше це було в 1993 році, коли до молодого тоді лікаря потрапив без будь-яких ознак життя після страшної побутової травми такий же молодий чоловік.

Юрій Фрейдман (праворуч) з Леонідом Капустіним

Завдяки високому професіоналізмові, залізній витримці, любові до людей Юрієві Михайловичу вдалося врятувати життя пацієнта. Відтоді вся його родина вважає нашого хірурга за хрещеного батька рідної людини. На жаль, через десяток з хвостиком років, у свою ювілейну дату, Леонід Іванович потрапляє в ДТП. І знову золоті руки Юрія Михайловича повертають його до життя. Тепер ці люди пов'язані міцною, відданою дружбою назавжди.

Ю.М. Фрейдман є членом Української Асоціації Нейрохірургів (UANS) та головою правління її Білоцерківського осередку, членом Європейської та Всесвітньої Асоціації Нейрохірургів (WANS), членом Асоціації Дитячих Нейрохірургів РФ і Товариства Нейрохірургів Перу. З 90-х років він постійний делегат науково-практичних конференцій, симпозіумів та з'їздів нейрохірургів у різних країнах.

Загалом правильно буде говорити про сімейну династію медиків Фрейдманів. Дружина Тетяна Олександрівна – лікар-бактеріолог, а обидва сини, якими Юрій Михайлович пишається, – нейрохірурги. Старший, Марк Юрійович, кандидат медичних наук, практикує в Києві, молодший, Ян Юрійович, працює у відділенні батька в Білій Церкві.

За величезний внесок у розвиток нейрохірургії, сумлінне і відповідальне ставлення до своїх професійних обов'язків Указом Президента України від 4 травня 2019 року Юрію Михайловичу Фрейдману присвоєно звання «Заслужений лікар України». Із цим високим званням його вітають усі вдячні пацієнти, і я із задоволенням приєднуюсь до них.

Антоніна Мар'янська

Стежками предків

Ранок. Біла Церква ще тільки прокидається, а ми вже дружно зібралися, аби вкотре вирушити в захоплюючу подорож. Ми – це представники місцевих засобів масової інформації. Так-так, цього разу ми зібралися зовсім не для того, щоби працювати, висвітлюючи ті чи інші події. Цього разу нас згуртувало професійне свято – День журналіста, і покликала в дорогу мильовнича Черкащина.

Отже, вирушаємо. Перша зупинка – село Пархомівка, що на Володарщині. Тут розташувалась величезна й екзотична Покровська церква. Її збудовано на замовлення російського магната Віктора Голубева. Церква вийшла, треба сказати, абсолютно неординарною. Це своєрідний синтез готики, східних архітектурних та навіть язичницьких традицій. До оздоблення будови долучився сам Микола Реріх: за його ескізами зроблено зовнішні мозаїки церкви – «Спас Нерукотворний» над центральним входом та «Покрова» над бічним. Окрім вражаючих мозаїк, тут можна побачити різноманітні стилізовані символи, надписи, знаки, про призначення яких можна тільки здогадуватись.

Кажуть, Синод досить тривалий час не давав згоди на освячення храму, оскільки архітектурно він не відповідав церковним канонам. До того ж, на його стінах містяться дивні знаки – язичницькі чи навіть масонські. Чого тільки варті незрозумілі зображення вогню, молота, стріли, драбини, змії... Здивували Синод і лави в приміщенні храму.

Окрім церкви, комплекс складається з цегляної огорожі та масивних воріт, будиночка священика, який перебуває в геть занедбаному стані, а також невеликої сторожки. Розташувалася на подвір'ї й криниця.

Сьогодні Святопокровський храм належить Православній церкві України.

Одне з семи чудес

Так кажуть про Буцький каньйон на Черкащині, а ще його іменують «Маленькою Швейцарією». Саме тут була наша наступна зупинка.

Каньйон розташований на річці Гірський Тікич біля села Буки (звідси і його назва). Вік гранітних порід, через які вона тече, – приблизно 2 мільярди років. На річці також утворив-

ся галасливий водоспад Вир. Біля нього збереглися фрагменти старого водяного млина. Є тут і руїни колишньої гідроелектростанції. А ще скелі каньйону дуже популярні серед любителів екстремального туризму.

Види з каньйону просто неймовірні. І дійсно варто вирушити хоча б день, щоб приїхати сюди.

Старовинна загадка Черкащини

Містечко Тальне зустріло нас привітно й сонячно. Головна його туристична привабливість – мисливський замок графа Шувалова, збудований понад 200 років тому.

Він стоїть посеред парку такий величний, хоча й світить подекуди незаскленими вікнами й обдертими стінами. Він справді розкішний, збудований у стилі французького ренесансу. Головний фасад двоповерхової будівлі прикрашає графський герб. Вона має башти, балкони, оздоблена ліпниною. Особливе планування має замок і всередині.

Про таємниці палацу, історію його створення, спроби «відродження», які призводили до знищення, нам розповів Роман Шевченко. Він провів захоплюючу екскурсію замком, показавши найпотемніші його куточки, серед яких були навіть підземні ходи та підвальні приміщення. Розповів легенду про те, що нібито власники досі не покидають своєї садиби – їхні тіні неодноразово бачили відвідувачі...

До слова, у радянські часи в будівлі замку було розміщено музей хліборобства, діяли тут також будівельний технікум, школа-інтернат та шпиталь для німецьких військових.

Нині палац графа Шувалова конче потребує реставрації. Пан Роман поділився з нами планами на майбутнє та розповів, що сьогодні шукають меценатів, котрі б допомогли відбудувати цю пам'ятку архітектури.

Віriamo, що відновлювальні роботи, які так потрібні цій величній садибі, де колись вирувало бурхливе життя, обов'язково будуть проведені. І палац знову постане посеред вікового парку, він буде ще красивішим і неодмінно сподобається мандрівникам.

На землях трипільців

Дивовижні хати видно ще з дороги, вони вкриті черепицею і розписані в трипільському стилі. Ми приїхали до села Леґедзине, де знаходиться Державний історико-культурний заповідник «Трипільська культура». Його директор Владислав Чабанюк, справжній фахівець своєї справи, провів нам дуже цікаву та змістовну екскурсію музеєм, який тут діє.

Власне заповідник розташований на території площею 450 гектарів. Археологи вже знайшли 11 городищ, датованих III тисячоліттям до н. е. Його межі охоплюють Тальнівський, Уманський і Звенигородський райони.

В музеї представлено предмети побуту та інші знахідки, що належать трипільським поселенням: глиняні глечики, чаші, миски та інше стародавнє начиння. Також тут можна на власні очі побачити кістяні й кам'яні знаряддя праці, статуєтки тварин і людей.

Та найголовніше – під відкритим небом тут відтворено будинки трипільців у натуральну величину, в один з них ми навіть заходили. Крім того, у цьому місці часто відбуваються культурні події, в яких можуть взяти участь усі охочі.

Завершилася екскурсія смачним частвуванням – усім дуже сподобався наваристий український куліш.

Додому всі поверталися в піднесеному настрої, сповненні нових вражень, радісні та щасливі.

Щиро дякуємо за таку чудову нагоду мандрувати Україною, пізнавати її мальовничі куточки миському голові Геннадію Дикому, начальнику відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю Олегу Турію, за історичний супровід – Костянтину Климчуку і всім-всім, хто організовував цю подорож.

Юлія Штонда

16 ЧЕРВНЯ в Україні офіційно вперше відзначали День батька. З цієї нагоди міський голова Геннадій Дикий зустрічався з родинами, в яких народилися по двійко діточок. Він вручив їм подяки виконавчого комітету Білоцерківської міської ради та квіти, а також коляски для двійнят. Побажав батькам, щоби їхні діти були здоровими та щасливими.

Цього разу подарунки від міста отримали 5 родин: Марини й Романа Лисичів (хлопчик і дівчинка), Вікторії та Віталія Тропотяг (двоє дівчаток), Євгенії та Олександра Міщенко (хлопчик і дівчинка), Тетяни й Руслана Притул (дві дівчинки), Антона та Ніни Бурків (двоє хлопчиків).

Загалом, відповідно до комплексної програми підтримки сім'ї, вже 194 білоцерківські

родини, в яких на світ з'явилися двійні, отримали таку матеріальну допомогу.

Народження нового життя – це, мабуть, один із найбільш зворушливих моментів. Відтак і привід для радості та щирих вітань справді достойний – білоцерківська багатотисячна родина поповнилася новими громадянами.

Юлія Штонда

Представників місцевих засобів масової інформації традиційно привітала з професійним святом і районна влада. Власне, розпочала цим 32 засідання Білоцерківської районної ради.

Голова ради Володимир Шевченко та в.о. голови РДА Юрій Савчук відзначили 7 колективів мас-медіа грамотами і грошовими нагородами. Отримали ми вітання й від народного депутата України В.І. Гудзенка, передані його помічницею-консультантом Людмилою Веряскіною.

Вже в робочому порядку, вшанувавши хвилиною мовчання полеглих на Східному фронті, районна рада розглянула питання порядку денного, зокрема – фінансові, щодо об'єктів комунальної власності, перетворення районної лікарні в некомерційне підприємство тощо.

Підтримали районні депутати й запити, які стосувалися Блощенецького водосховища.

Голос народу почуто

Від 12 червня, відповідно до розпорядження голови Київської обласної ради Миколи Стариченка, обов'язки генерального директора Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П.К. Саксаганського виконує **В'ЯЧЕСЛАВ УСКОВ** – до проведення об'єктивного конкурсу на цю посаду. Колективу, який упродовж три-

валого часу пережив чимало потрясінь, представили нового виконавця обов'язків депутати Київської обласної ради Анатолій Даниленко та Наталя Бігарі.

Щиро дякуючи шанувальникам, В'ячеслав Усков наголосив, що його повернення в театр стало результатом волевиявлення і колег, і численних глядачів, які боролися за збереження

цього осередку культури Київщини.

«Непростю була та боротьба. Більше трьох років виживання колективу в умовах стресу через недофінансування, затримки виплати зарплати по три, по п'ять місяців... А люди героїчно виходили щодня на сцену, їхали у найвіддаленіші куточки Київської області, посміхалися й дарували глядачам тепло і любов, бо – митці, бо професіонали, вірні своєму покликанню і

високому обов'язку! – згадує керівник. – Десятки акцій протесту, мітинги, голодування, звернення громадян з тисячами (!) підписів тривалий час не могли доставити до влади. На щастя, зараз ситуація змінилася, і ми можемо сказати, що дійсно живемо в демократичному суспільстві.

Голос народу почуто!

Щоб театр жив, творив, розвивався, йому потрібно віддавати всю любов, час, досвід і натхнення. Саме та-

кий шлях я обрав. Як показав досвід, цей шлях правильний. Далі на ньому – багато нових ідей, нових проектів і звершень».

В'ячеслав Усков подякував усім, хто його підтримував, за можливість і надалі робити справу життя, реалізовувати нові задуми разом із родиною саксаганців і долучатися до великого процесу створення театрального мистецтва на славу Білої Церкви, Київщини і всієї України.

